

[Finansministeren]

ringsordning. Ifølge lovforslaget kan landmænd med høj gældsprocent opnå et rentetilskud fra staten, som aftrappes over 8 år, til en del af deres fastforrentede gæld. De samlede udgifter udgør ca. 2,5 mia kr. over de 8 år eller ca. 0,4 mia kr. i 1984. Folketinget nåede som bekendt ikke at færdigbehandle dette forslag. Det er regeringens hensigt at søge at få forslaget vedtaget snarest for derigennem at opnå en løsning på landbrugets renteproblemer.

7. Styrelsen af offentlige udgifter

Regeringen har i forbindelse med sit arbejde med finanslovforslaget også gjort sig bredere overvejelser om hele den måde, forvaltningen er tilrettelagt på, og specielt om, hvordan vi styrer de offentlige udgifter. Jeg vil igen henvise til Budgetredegerelse 1983, hvor hele den problemstilling er behandlet ret grundigt. Men lad mig her trække nogle af hovedsynspunkterne frem.

Hele regelsættet for udarbejdelsen af finansloven, som fremgår af budgetvejledningen, har været gennemgået i et *budgetreformudvalg* under finansministeriet, som blev nedsat under den tidligere regering. Et af hovedformålene med dette arbejde har været at tilrettelægge reglerne på en sådan måde, at de enkelte ministerier og styrelser indenfor tildelte budgetrammer og personalelofter får en større frihed til at disponere. Et sådant *ansvarsprincip* udmøntet gennem en ramme-styring og dertil hørende *decentralisering* mener jeg bør styrkes generelt i hele den offentlige forvaltning. Vi har forsøgt at tage hul på enkelte af budgetreformudvalgets ideer ved udarbejdelsen af finanslovforslaget for 1984, men den egentlige gennemførelse af udvalgets forslag vil tidligst finde sted fra og med finanslovforslaget 1985, når der har fundet en stillingtagen sted til forslagene i de berørte instanser.

Som et andet område, hvor regeringen overvejer fornyelser i driften af den offentlige sektor, vil jeg nævne det problemkompleks, der er samlet under overskriften *privatisering*. Jeg havde lejlighed til ved debatten i folketinget om dette emne den 20. maj i år at uddybe, hvad jeg mener er det væsentligste i denne sag. Men lad mig kort gentage, at privatiseringen både drejer sig om at *øge det offentlige køb af tjenesteydelser i den private*

sektor, hvor dette er økonomisk velbegrunderet, og om, at det offentliges egne aktiviteter udøves på en måde, der er økonomisk forsvarlig. Det betyder, at man både i staten og i kommunerne må gennemgå, om visse funktioner billigere og mere effektivt vil kunne købes i den private sektor fremfor at blive produceret ved hjælp af eget personale. I den forbindelse lægger jeg vægt på, at der etableres en konkurrence på lige vilkår mellem private og offentlige udbydere.

Derudover mener jeg, at der i privatiseringsbegrebet ligger et *holdningsmæssigt aspekt* med hensyn til at lette mulighederne for, at foreninger, organisationer, almennyttige institutioner og enkeltpersoner kan være aktive og få lov til at være med til at løse kulturelle, sociale og sundhedsmæssige opgaver.

Derimod ligger der *ikke* i regeringens tanker om privatisering et *ønske om over en bred front at reducere den offentlige sektor*, f.eks. ved at erstatte de offentlige sygehuse med private hospitaler o.lign. En udbygning af samarbejdet mellem den private sektor og det offentlige og en højere grad af økonomisering inden for det offentlige er de to ledemotiver i privatiseringen, og jeg håber, at et flertal i folketinget kan tilslutte sig disse hovedprincipper.

Endelig vil jeg som et tredje punkt vedrørende fornyelsen af den offentlige forvaltning endnu en gang nævne *regelsaneringen*, som – ud over at medføre administrative lettelser – også er et spørgsmål om at få den offentlige sektor til at fremstå mere overskueligt og brugervenligt over for borgerne.

8. Videreførelsen af den økonomiske politik

Størrelsesordenen af vore økonomiske problemer er meget betydelig. Gennem to årtier har vi år efter år haft underskud på betalingsbalancen, og siden midten af 70'erne er underskuddet på statens budget vokset alarmerende. Den voksende udlandsgæld med tilhørende vækst i rentebetalingen til udlandet har gradvis indsnævret manøvrer-mulighederne for den økonomiske politik meget betydeligt. *Der er derfor i dag ikke noget reelt alternativ til en økonomisk politik, hvis hovedmål er at styrke konkurrencesektoren.* Via en fortsat forbedring af vare- og tjenestebalancen over for udlandet skal underskuddet på